

Sygn. akt III BO 1/06

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa G Zakładu Elektroenergetycznego S.A.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o zatwierdzenie taryfy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 kwietnia 2006 r.,
skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
Sądu Najwyższego
z dnia 26 lutego 2004 r., sygn. akt III SK 5/04,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 lutego 2006 r. G Zakład Energetyczny S.A. z
siedzibą w G (dalej jako Skarżący) wniósł skargę o stwierdzenie
niezgodności z prawem wyroku Sądu Najwyższego z 26 lutego 2004 r. o
sygnaturze III SK 5/04. W uzasadnieniu skargi zarzucono powyższemu wyrokowi
Sądu Najwyższego naruszenie art. 155 kpa, art. 45 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia
10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348), § 6 ust. 1 i 2
rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie
szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie

energią elektryczną (Dz. U. z 2001 r., Nr 1, poz. 7), art. 2, 32 ust. 1 oraz 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP, a także art. 393¹² k.p.c.

Skarżący domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem przedmiotowego wyroku, uznania, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z przepisami prawa wskazanymi w podstawach skargi, zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych oraz rozpoznania skargi na rozprawie. Jednocześnie Skarżący wniósł na podstawie art. 62 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) o przedstawienie do rozstrzygnięcia pełnemu składowi Izby zagadnienie prawne w celu umożliwienia składowi orzekającemu Sądowi Najwyższemu w sprawie wniesionej skargi ordynacji zasady prawnej przyjętej w uchwale 7 sędziów SN z dnia 26 października 2005 r. (III BZP 1/05).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wyrok Sądu Najwyższego, którego dotyczy przedmiotowa skarga został wydany w dniu 26 lutego 2004 r. Wstępnym warunkiem rozpoznania skargi jest zatem ustalenie, czy skarga ta jest dopuszczalna.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni akceptuje stanowisko wyrażone w uchwale z dnia 26 października 2005 r., iż wejście w życie przepisów normujących zasady postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wyznacza jedynie możliwość skorzystania z tego środka procesowego, jakim jest skarga. Nie przesądza jednak do jakich zdarzeń prawnych środek ten ma zastosowanie. Sąd Najwyższy przyjmuje, iż skoro dopiero od 1 września 2004 r. istnieje w systemie prawnym roszczenie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, brak jest dostatecznych racji dla ograniczania działania skargi stanowiącej instrument realizacji tego roszczenia do okresu po wejściu w życie przepisów proceduralnych. Z drugiej strony nie ma wystarczających podstaw do stosowania tego instrumentu do orzeczeń zapadłych na dwa lata przed wejściem w życie przepisów procesowych. Termin dwóch lat wynika z art. 424⁶ § 1 k.p.c. i jest terminem na wniesienia tego środka prawnego. Jest to termin zawity. Z terminu zawitego nie sposób wnioskować o zdarzeniach prawnych, do których stosuje się

ustawę wprowadzającą środek prawny, którego ten termin dotyczy, zwłaszcza w powiązaniu z datą wejścia w życie ustawy niezawierającej przepisów międzyczasowych dotyczących tej kwestii. Byłoby to wiązanie przypadkowej z istoty rzeczy daty wejścia w życie ustawy procesowej z możliwością skorzystania z roszczenia wprowadzonego przez prawo materialne (uchwała SN z 26 października 2005 r., III BZP 1/05).

Instytucja skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w istocie służy wyłącznie przesądzeniu jednej z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, o której mowa w art. 417¹ § 2 k.c. (uchwała SN z 26 października 2005 r., III BZP 1/05). Przepisy działu VIII tytułu VI księgi pierwszej części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego – w których unormowano postępowanie w sprawie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia - regulują procedurę „właściwego postępowania” w rozumieniu art. 417¹ § 2 k.c., w którym następuje stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zapadłego w postępowaniu cywilnym. Z powyższego wynika, iż przepisy działu VIII tytułu VI księgi pierwszej kodeksu postępowania cywilnego powinny być stosowane do orzeczeń, których dotyczy art. 417¹ § 2 k.c. (uchwała SN z 26 października 2005 r., III BZP 1/05). Skład orzekający Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie w pełni podziela stanowisko zajęte w uchwale z 26 października 2005 r., zgodnie z którym są to orzeczenia, które uprawomocniły się poczynając od 1 września 2004 r. Z powyższego wynika, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje od wyroków, które uprawomocniły się przed tą datą.

Jednocześnie, Sąd Najwyższy podkreśla, iż zgodnie z art. 61 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym skład 7 sędziów Sądu Najwyższego może nadać podjętej uchwale moc zasady prawnej. Zasada prawna wiąże Sąd Najwyższy nie tylko w sprawie, w której została podjęta, ale także we wszystkich innych sprawach. Wprawdzie możliwe jest odstępianie od przyjętej zasady prawnej przez ponowne przekazanie danego zagadnienia składowi Izby, ale musiałyby znaleźć się ku temu nowe, nieznane dotąd i przez to nierozważane, argumenty (postanowienie SN z 7 czerwca 2005 r., II KK 55/04, LEX nr 151690).

Argumenty wskazane przez skarżącego w celu uzasadnienia przedstawienia przez skład orzekający Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie na podstawie art. 62 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym do rozstrzygnięcia pełnemu składowi Izby zagadnienie prawnego w celu umożliwienia składowi orzekającemu Sądowi Najwyższemu w sprawie wniesionej skargi od zasady prawnej przyjętej w uchwale 7 sędziów SN z dnia 26 października 2005 r., nie należą do takowych, gdyż były znane i brane pod uwagę przy podejmowaniu przedmiotowej uchwały. Dlatego skład orzekający nie znalazł podstaw uzasadniających przedłożenie pełnemu składowi Izby zagadnienia prawnego sformułowanego przez skarżącego.

W tych okolicznościach skarga z dnia 22 lutego 2006 r. jest niedopuszczalna, ponieważ dotyczy ona wyroku, który uprawomocnił się przed datą 1 września 2004 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekretariatu Wydziału